

en Rest deraf tilbage. Ved dette Lovforslag fjernes nu enhver Rest af Sognebaand for Menighedens Medlemmer; den eneste, som Sognebaandet endnu paahviler, er Præsten, han har nemlig fremtidig den samme Pligt som nu til at betjene Medlemmerne af sin Sognemenighed eller sit Distrikt. Her foreslaas altsaa, overensstemmende med et Forslag, der er vedtaget af det kirkelige Udvalg — for øvrigt paa Initiativ af min Kollega Undervisningsministeren —, at Sognemenighedens Medlemmer skal have Ret til at lade samtlige kirkelige Handlinger udføre af andre Præster end deres egen Sognepræst, naar de kan blive enige med en saadan Præst derom, saaledes Barnedaab, herunder ogsaa Hjemmedaab, ligesom Kirken skal stilles til Raadighed for et Sognemedlem, som træffer Aftale med en anden Præst om at døbe sit Barn. Derved bliver alle Sognebaand løst, og ethvert Medlem af Folkekirken staar saa fuldkommen frit og uafhængigt paa dette Omraade. Med Hensyn til Sognebaandsløsning træffes tillige nogle praktiske Bestemmelser, saaledes at en hel Husstand kan løse Sognebaand ved een Anmeldelse, ligesom man paa en Maade kan løse Sognebaand til en Sognemenighed. Det vil sige, at naar en Mand eller hans Husstand har løst Sognebaand til en Præst, kan Sognebaandets Løsning blive ved at gælde ogsaa efter Præstens Død eller Afgang, indtil der kommer en ny Præst til vedkommende Menighed. Saa først skal de bestemme, om de vil blive der eller ej. Det er saadanne praktiske Foranstaltninger, som jeg tror, Livet har krævet. Ligeledes foreslaas det, at Kirken skal kunne begæres overladt til Brug, ikke som nu af 10 Menighedsmedlemmer med egen Husstand, men af 5, idet jeg mener, man maa gøre det saa let som muligt at faa Kirkerne taget i Brug. De lukkede Kirker har jeg aldrig haft nogen Sympati for, men de aabne Kirker, der bliver taget flittigt i Brug, skal man se mildt til. Derfor foreslaar jeg her, at man lettere end hidtil kan faa Kirkerne overladt til Brug til Prædiken og Katekisation; og denne lettere Adgang gives derved, at kun 5 Familier behøver at kræve det. Tillige foreslaas det, at andet Sprog end Dansk kan bruges i Kirkerne, idet nemlig svenske og norske Præster skal have Adgang til at bruge den danske Folkekirkes Kirker til Gudstjeneste. Hvis et andet fremmed Sprog end Svensk og Norsk ønskes brugt, maa man gaa til Biskoppen om særlig Tilladelse. Hvad Tysk angaar, er der allerede givet kongelig Anordning om Brug af det tyske Sprog i de sønderjydske Landsdele; skal det bruges andre

Steder end i Sønderjylland, gives de fornødne Regler ligeledes ved kongelig Anordning.

De nugældende Bestemmelser og de ved senere Tillægslove gennemførte Bestemmelser om lutherske Frimenigheders Adgang til at bruge Kirkerne er medtaget her, saaledes at Præsten kan give evangelisk-lutherske Frimenighedspræster Ret til at tale fra Kirkens Kor eller fra Prædikestolen, naar Præsten selv er til Stede og har svaret for, at det gaar sømmeligt og ordentligt til. I det hele taget er det gamle Forbud mod uordineredes Brug af Prædikestolen bortfaldet her i dette Forslag, det vil sige, de uordinerede faar ikke Lov til at holde egentlig ordinær Gudstjeneste, men de faar Lov til at tale fra Prædikestolen. Forbudet derimod er nemlig upraktisk, da der er Kirker, hvor det eneste Sted, Taleren virkelig kan høres fra, er selve Prædikestolen. Men Anledningen til dette Forslag blev givet ved et Ønske, som fremkom for mig fra Vinding, oppe ved Holstebro, hvor en Kreds ønskede at danne en Valgmenighed og bad om, at en uordineret Mand, som de havde udset til deres Præst, maatte faa Lejlighed til at tale i Kirken for dem. Deres Sognepræst vilde ikke give dem Tilladelse dertil, men Frimenighedspræsten Morten Larsen vilde gerne, men havde ikke Ret dertil ifølge den nugældende Lov. Frimenighedspræst Morten Larsen og Biskop Koch var begge hos mig og talte med mig derom, men jeg kunde kun svare, at Loven gav mig ingen Bemyndigelse til at give Tilladelsen, ligesom Loven heller ikke gav mig Bemyndigelse til, at en kommende Valgmenighed kunde faa en uordineret Mand til Præst. Derfor er dette Forslag taget med her.

Hvad angaar *Forslag til Lov om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken* — som ganske vist ikke er det næstfølgende Nummer, men som jeg blot kan sige et Par Ord om samtidig —, bestemmes der deri, at Valgmenigheder skal have samme Adgang som Sognemenigheder i Folkekirken til at faa en Mand til Præst, som ikke er Teolog. De to Love om Adgang til Folkekirken Embeder, den ene af 28. Juni 1920 for de sønderjydske Landsdele og den anden vedrørende Forholdene her, er nu sammenarbejdet og falder bort, naar dette Lovforslag vedtages. Paa et Par Punkter foreslaar jeg noget andet end det kirkelige Udvalg, idet Flertallet der foreslog 40 Aars Alderen for de ueksaminerede. Jeg fastholder 35 Aar, idet jeg mener, at de 5 Aar fra 35 til 40 gennemgaaende er de bedste Arbejdsaar. Men til Gengæld foreslog man i det kirkelige Udvalg en Dispensationsbestemmelse, saa-